

Arrest

nr. 323 384 van 17 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat P. ROELS en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 augustus 2011 werd deze aanvraag ongegrond bevonden en werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op 23 juni 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU-burger in als zelfstandige. De verzoekende partij werd op 13 september 2021 in het bezit gesteld van een bijlage 8*ter*.

1.3. In maart 2022 kwam aan het licht dat de verzoekende partij een inschrijving bekam aan de hand van een vals Tsjechisch document. Op 24 mei 2022 werd het recht op verblijf van de verzoekende partij ingetrokken. Dezelfde dag werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) met een inreisverbod van 4 jaar (bijlage 13sexies) afgegeven.

1.4. Op 1 juni 2022 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 3 juni 2022 stelde de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de in punt 1.3. vermelde bijlage 13septies en bijlage 13sexies.

1.6. Op 4 augustus 2022 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 10 november 2022 legde de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. Op 14 februari 2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de verklaring te registreren in het Rijksregister op grond van de vaststelling dat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

1.8. Op 28 augustus 2023 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 23 oktober 2023 werd het 1.5. vermelde beroep bij arrest met nummer 296 475 verworpen

1.10. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) trof op 23 januari 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. Op 20 maart 2024 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde trof op 21 mei 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.11. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd hiervan op 24 mei 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A., M. (R.R.: ...) [...] nationaliteit: T. [...] geboren te A.[...] op [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 01.06.2022 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 04.08.2022 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 2 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis heeft ingediend, dit respectievelijk op 15.12.2009 en 20.03.2023. De eerste aanvraag werd ongegrond verklaard op 02.08.2011. De tweede aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23.01.2024.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De aanvraag stelt dat betrokkene recht heeft op een gezinsleven en dat een tijdelijk verblijf gedurende maanden [in Turkije] dit gezinsleven onmogelijk zou maken. Echter, uit de aanvraag van betrokkene blijkt niet dat betrokkene in België over een gezin beschikt dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De door art. 8 EVRM geboden bescherming beperkt immers hoofdzakelijk het gezin tot de ouders en hun minderjarige kind(eren), zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Verder, uit het administratief dossier van betrokkene bleek er een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend te zijn. Deze werd echter op 14.01.2023 geweigerd. De band is dan ook niet aangetoond. Wel staat het deze persoon vrij betrokkene te vergezellen naar het land van herkomst. Betrokkene toont namelijk niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van een sociaal leven in België. Echter, betrokkene legt geen bewijzen neer waaruit uit te maken valt dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 35 jaar in Turkije heeft verbleven alvorens in 2009 (een eerste keer) in België te verblijven. Bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat hij, als Turkse onderdaan, geen buitengewone omstandigheden hoeft aan te tonen. Hij beroept zich hierbij op artikel 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag. Echter, dit verdrag stelt hem niet vrij van het volgen van de bepaling van de Vreemdelingenwet. Turkse onderdanen zijn nog steeds visumplichtig en beschikken aldus niet automatisch over het recht tot binnenkomst. Betrokkene verblijft illegaal in België. Betrokkene kan zich dus niet nuttig beroepen op het Europees Vestigingsverdrag dat dateert uit 1955 maar dient zich te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Betrokkene beroept zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Echter, betrokkene kan niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien hij een verblijf aanvraagt op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerm minst erkend door dit internationaal Verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België wat in dit geval niet van toepassing is.

Met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije kan worden verwezen naar art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging stelt: "Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina,

zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover:

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en; 2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.” Er dient te worden vastgesteld dat er geen van beide voorwaarden in casu vervuld is. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dient dus wel degelijk aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verklaart geen enkele band meer te hebben met het thuisland. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Turkije. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Turkije alvorens (een eerste keer) in België te verblijven en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat haar cliënt vraagt bereid te zijn te verschijnen voor de Commissie voor Advies, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2019, zijn sociaal netwerk, de vrienden- en kennissenkring, dat hij zich ingezet heeft als vrijwilliger op de activiteiten van scholen, zijn werkbereidheid, zijn verinnerlijking van onze taal- zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt en op economisch- sociaal en cultureel vlak op het maatschappelijk leven, de tewerkstellingsbelofte van Devran BV) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.12. Naar aanleiding van de beschikking van 3 februari 2025 waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft de verwerende partij op 20 februari 2025 meegedeeld dat de verzoekende partij een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en dat deze op 13 november 2024 geregistreerd werd in het Rijksregister.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt als volgt:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor:

Enig middel: Schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet – schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip gezinsleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). “Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang” (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij het volgende voor:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De aanvraag stelt dat betrokkene recht heeft op een gezinsleven en dat een tijdelijk verblijf gedurende maanden [in Turkije] dit gezinsleven onmogelijk zou maken. Echter, uit de aanvraag van betrokkene blijkt niet dat betrokkene in België over een gezin beschikt dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De door art. 8 EVRM geboden bescherming beperkt immers hoofdzakelijk het gezin tot de ouders en hun minderjarige kind(eren), zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Verder, uit het administratief dossier van betrokkene bleek er een aanvraag tot wettelijke

samenwoning ingediend te zijn. Deze werd echter op 14.01.2023 geweigerd. De band is dan ook niet aangetoond. Wel staat het deze persoon vrij betrokkene te vergezellen naar het land van herkomst Betrokkene toont namelijk niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van een sociaal leven in België. Echter, betrokkene legt geen bewijzen neer waaruit uit te maken valt dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven (...). De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht.

Daaruit zou immers gebleken zijn dat verzoeker wel degelijk een duurzame, hechte en doorleefde liefdesrelatie heeft.

De motivering van verweerder dat het belang van verzoeker en zijn liefdespartner niet in het gedrang komt bij een terugkeer van verzoeker is niet correct.

De stukken tonen een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan.

Ook het feit dat verzoeker hier volledig geïntegreerd is, zijn onafgebroken verblijf sinds 2019, zijn sociaal netwerk, zijn inzet als vrijwilliger tijdens schoolactiviteiten, de werkbelofte waarbij verzoeker onmiddellijk een professionele activiteit kan aanvangen wordt niet of onvoldoende in aanmerking genomen.

Dit louter opsommen volstaat niet om de zorgvuldigheidstoets te doorstaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Dit is in casu niet gebeurd.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van het bestaande gezins- en familieleven van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd hoegenaamd niet gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Zij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

*

Het middel is gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de

bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). In de aanhef van haar middel werpt de verzoekende partij wel de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden wordt door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel hetgeen de thans bestreden beslissing niet is zodat een schending van voornoemde wetsbepaling hoe dan ook *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.4. *In casu* heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst.

2.5. De verzoekende partij betwist de stelling van de gemachtigde dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij benadrukt onder verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat het begrip gezinsleven, in de zin van deze verdragsbepaling een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. Zij vervolgt dat er *in casu* dient onderzocht te worden of de inmenging in haar privé- en gezins- of familielevens gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

2.5.1. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat

zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101)

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' is een ruime term. Het EHRM benadrukt dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient bovendien te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad herinnert eraan dat hij zich voor de wettigheidstoets dient te plaatsen om het moment van het treffen van de bestreden beslissing door het bestuur en kan hierbij enkel rekening houden met de gegevens die op dat ogenblik aan het bestuur bekend waren

De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven met haar partner. In de bestreden beslissing wordt over haar gezinsleven als volgt gemotiveerd

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De aanvraag stelt dat betrokkene recht heeft op een gezinsleven en dat een tijdelijk verblijf gedurende maanden [in Turkije] dit gezinsleven onmogelijk zou maken. Echter, uit de aanvraag van betrokkene blijkt niet dat betrokkene in België over een gezin beschikt dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De door art. 8 EVRM geboden bescherming beperkt immers hoofdzakelijk het gezin tot de ouders en hun minderjarige kind(eren), zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Verder, uit het administratief dossier van betrokkene bleek er een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend te zijn. Deze werd echter op 14.01.2023 geweigerd. De band is dan ook niet aangetoond. Wel staat het deze persoon vrij betrokkene te vergezellen naar het land van herkomst. Betrokkene toont namelijk niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.”

Uit voorgaande motieven blijkt dat de verwerende partij geen gezinsleven aanvaardt tussen de verzoekende partij en haar in België verblijvende partner. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, na advies van de procureur des konings waarin werd geconcludeerd dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning trachtte te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt dat zowel de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand, dewelke dateert van 14 februari 2023, als het advies van de procureur des konings van 9 februari 2023 zich daarin bevinden. Uit deze stukken blijkt dat de procureur des konings vastgesteld heeft dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft bijgevolg geweigerd de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren in het Rijksregister, aangezien de voorgenomen wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing weliswaar verkeerdelijk vermeldt dat de datum van de beslissing van de ambtenaar 14 januari 2023 is, doch wijst erop dat deze materiële vergissing niet van aard is om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten. De bestreden beslissing baseert zich immers op de conclusie van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. De vermelding van een onjuiste datum, specifiek de verkeerde maand, doet niets af aan de vaststelling dat laatstgenoemde heeft vastgesteld dat de voorgenomen wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

2.5.2. De verzoekende partij stelt zich de vraag in hoeverre verwerende partij haar gezins- en familielevens daadwerkelijk heeft onderzocht. Zij volhardt dat zij wel degelijk een duurzame, hechte en doorleefde liefdesrelatie heeft, en stelt dat de door haar neergelegde stukken een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantonen. Zij betoogt dat indien de verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd zij op de hoogte was geweest van het bestaande gezins- en familielevens van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder *in concreto* diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek. Dit individueel onderzoek werd naar mening van de verzoekende partij echter niet gevoerd. Ter terechtzitting betoogt de raadsman van de verzoekende partij nog dat er wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Hij zet dienaangaande onder meer uiteen dat de verzoekende partij in 1995 in Turkije gehuwd is met haar huidige partner D. G., dat hun dochter in 1997 in Nederland geboren is, dat hun relatie nadien is stuk gelopen, maar dat zij in 2018 terug zijn samengekomen en sinds 2019 samenwonen.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het uitgangspunt van de beoordeling of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt of het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geijkte procedure de aanvraag is die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048; RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Uit de uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat nergens uit de door de verzoekende partij ingediende machtigingsaanvraag, noch uit enig ander stuk vervat in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij haar relatie met D. G.[...] in haar verblijfsaanvraag zelf, dan wel in een later stadium als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. Evenmin heeft de verzoekende partij, in weerwil van wat zij beweert, stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij een *“duurzame, hechte en doorleefde liefdesrelatie”* heeft met D. G.[...]. Ook de mondeling ter terechtzitting verschaft feitelijke uiteenzetting over de relationele geschiedenis van de verzoekende partij met haar huidige partner vindt geen enkele steun in de stukken vervat in het administratief dossier. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om verblijfsmachtiging de mogelijkheid gehad, doch niet te baat genomen, om haar gezinsleven toe lichten en uit te leggen waarom de elementen met betrekking tot dit gezinsleven zich verzetten tegen de vereiste om de aanvraag in Turkije in te dienen. Daar de verzoekende partij de gemachtigde nooit gewezen heeft op haar relatie met D. G.[...] of op het bestaan van een gezinsleven met haar, hoewel zij zulks had kunnen doen, kan zij bezwaarlijk van verweerder verwachten hier

rekening mee te houden. De verzoekende partij kan deze niet eerder aangehaalde elementen bovendien niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij haar partnerrelatie niet daadwerkelijk of niet grondig heeft onderzocht is in het licht van voorgaande vaststellingen niet dienstig. Door verder de motieven van de bestreden beslissing niet *in concreto* te betwisten, maakt de verzoekende *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij niet op goede gronden kon besluiten dat geen sprake is van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.8.3. De verzoekende partij voert verder aan dat het feit dat zij volledig geïntegreerd is, dat zij sinds 2019 onafgebroken in België verblijft, dat zij een sociaal netwerk heeft, dat zij zich inzet als vrijwilliger tijdens schoolactiviteiten, en dat zij over een werkbepofte beschikt niet of onvoldoende in aanmerking werd genomen. Zij betoogt dat het louter opsommen van deze elementen niet volstaat om de zorgvuldigheidstoets te doorstaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog volgend motief van de bestreden beslissing viseert:

“De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2019, zijn sociaal netwerk, de vrienden- en kennissenkring, dat hij zich ingezet heeft als vrijwilliger op de activiteiten van scholen, zijn werkbepofte, zijn verinnerlijking van onze taal- zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt en op economisch- sociaal en cultureel vlak op het maatschappelijk leven, de tewerkstellingsbepofte van Devran BV) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad wijst erop dat deze passage in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Verwerende partij heeft immers eerder in de bestreden beslissing vastgesteld dat de elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde gaat daarbij wel degelijk in op de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen betreffende de in België opgebouwde banden, doch stelt vast dat de verzoekende partij *“geen bewijzen neer(legt) waaruit uit te maken valt dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn (...) dat (...) die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou(den) moeten vallen”*. De Raad acht dit motief niet foutief of kennelijk onredelijk. Immers, de verzoekende partij heeft weliswaar in haar machtigingsaanvraag aangehaald dat zij een grote vriendenkring heeft kunnen opbouwen, dat zij zich als vrijwilliger inzet op de activiteiten van scholen, dat zij op intensieve wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, dat zij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, en dat zij een werkbepofte verkregen heeft, doch de Raad stelt vast dat zij blijkens de inventaris van haar machtigingsaanvraag van 20 maart 2024 enkel een kopie van haar paspoort en een bewijs van betaling heeft toegevoegd. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij enig begin van bewijs heeft aangeleverd die haar bewering dat zij volledig geïntegreerd is, dat zij een sociaal netwerk heeft, dat zij zich inzet als vrijwilliger tijdens schoolactiviteiten, en dat zij over een werkbepofte beschikt, staft. Het betoog van de verzoekende partij dat de gemachtigde deze elementen niet of onvoldoende in aanmerking heeft genomen is dan ook niet dienstig.

Nu de verzoekende partij geen beschermenswaardig privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond, is het noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om vast te stellen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar dat deze elementen de grond van de verblijfsaanvraag betreffen. Bovendien stemt het standpunt van verweerder overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen (RvS 9 december 2009 , nr. 198.769). De Raad van State preciseerde immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen” de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (eigen onderlijning). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden geoordeeld. De verzoekende partij zet immers niet concreet uiteen waarom haar beweerdde integratie in België het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land

van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. Door in haar verzoekschrift andermaal te verwijzen naar de door haar in haar machtigingsaanvraag aangehaalde, doch niet gestaafde, sociale en economische banden, en louter te volharden dat deze elementen in aanmerking moeten worden genomen in de ontvankelijkheidsfase, toont zij niet aan dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag bepaalde elementen heeft veronachtzaamd. Evenmin toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheidsfase.

2.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vierentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS